



Okamžik
pravdy

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

Okamžik pravdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Kasie Westová
Okamžik pravdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Okamžik vůp pravdy

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

MÉ SESTERSKY SPŘÍZNĚNÉ DUŠI,
STEPHANIE RYANOVÉ. MILUJU TĚ!

Kapitola I

Kroužila jsem pažemi a dívala se na bazén před sebou. Voda se po posledním závodě utišila a v klidném večeru připomínala sklo. Nemohla jsem se dočkat, až tu hladinu prolomím. Do rytmu hudby znějící ze sluchátek jsem otočila hlavou na jednu i druhou stranu. Měla jsem ji puštěnou nahlas, ale vycítila jsem, jak publikum utichlo. To bylo neobvyklé. Nakrčila jsem obočí a nehodlala nad tím přemýšlet. Potřebovala jsem zůstat soustředěná. Nenechat se rozptýlit.

Hudbu prořízl pronikavý zvuk zpětné vazby z mikrofonu. Vytáhla jsem si jedno sluchátko z ucha a vzhlédla. První, koho jsem uviděla, byl můj táta. Seděl uprostřed tribuny s bláznivým úsměvem na tváři. Zamával mi. Vedle něj seděla máma a něco ťukala do mobilu.

Znovu zazněla zpětná vazba a někdo si do mikrofonu odkašlal. Hlas se neozýval z kabiny, kde se komentátor rozhlížel kolem sebe stejně zmateně jako všichni ostatní.

„Dámy a pánové,“ promluvil neznámý. „Dovolte mi přivítat Heatha Halla.“

„Co to...?“ zamumlala jsem. „Ne.“

Publikem zašuměla vlna tlumeného štěbetání.

„Ten Hall z filmů?“ zeptal se někdo za mnou. „Je tady?“

Věděla jsem, že opravdový Heath Hall tu rozhodně není. Samozřejmě. Heath Hall byl jenom hrdina akčních filmů, kterého hrál Grant James. Ale ten člověk, který se tu měl objevit, nebyl ani postava z filmu, ani ten herec. Byl to jenom nějaký provokatér, který na sebe upozorňoval a kterého jsem doteď úspěšně ignorovala.

Trenéři a rozhodčí obcházeli bazén a snažili se zjistit, co se děje. V tu chvíli ze šatny na opačné straně vyšel člověk v plavkách a plaveckém triku s rukama zvednutýma do vzduchu. Na hlavě měl masku Heatha Halla. Nebyla to žádná levná, gumová, na první pohled falešná maska – celou jeho hlavu skrývala kvalitní, velmi realistická podoba Heatha Halla. Byla to ta samá maska, kterou jsem těch několik let, kdy působil veřejný rozruch, viděla online na fotkách od spolužáků. Kdybych byla blíže, viděla bych elektronickou čočku a jizvu na pravé tváři, kterou tvůrce masky namaloval, aby se nepletla s nějakou jinou filmovou rolí Granta Jamese.

Imitátor z plna hrdla hrdelně zaryčel a vystřelil přímo k vodě. Spadla mi čelist. Trenéři vyrazili kolem bazénu, ale nestihli ho chytit, než do vody po nohou skočil. Hlas z neoficiálního mikrofonu ho pobízela: „Do toho, do toho!“

Publikum se záhy přidalo, zatímco falešný Heath Hall plaval po délce bazénu. Vylezl přímo vedle mého startovacího bloku s hlavou pořád schovanou v masce. Ukázal mi palec nahoru, z prstů mu skapávala voda na moji ruku a po-

tom se plnou rychlostí rozběhl k otevřeným dveřím. Otřela jsem si ruku a sledovala, jak se ho trenéři pokoušejí polapit. Byl ale moc rychlý. Za chvíli to vzdali a vrátili se zpátky.

„Takže,“ ozval se skutečný komentátor. „To bylo zajímavé. Jsme připraveni na opravdový závod? Stovka volným stylem, na místa.“

Cože? Ne. Hrudník mi sevřela panika. Brýle jsem měla pořád vytažené na čele, připravená jsem nebyla ani trochu. Ostatní závodnice mířily ke startovacím blokům. Spolkla jsem námitky, že potřebuju víc času, protože mi došlo, že to nikoho z organizátorů nezajímá, rychle jsem si vytáhla z ucha i druhé sluchátko, odhodila ho na svou parku na zemi, stáhla si brýle přes oči a přimáčkla si je na místo.

O necelých třicet vteřin později jsem skočila do vody. Byla jsem ráda, že to je poslední akce večera, protože jsem měla dost ztuhlé tělo. Linky na dně bazénu jsem měla před očima jako vždycky, ale jakmile jsem se dostala do rytmu, jako by moje zorné pole zaplnil obraz toho člověka v Hallově masce.

Přestaň, napomenula jsem svůj mozek.

V ramenou mě řezalo a z té bolesti mě štípalo v očích. Cukla jsem sebou a zabírala dál, tlačila jsem své ruce do krouživého pohybu, ačkoli na mě zplna hrdla křičely, že nechtějí. Dotkla jsem se stěny, udělala obrat a odkopla se od ní. Už jen poslední bazén. Bolest částečně tlumil adrenalin. Natáhla jsem se a posledním vykopnutím dosáhla stěny na konci.

Očima jsem okamžitě zamířila k výsledkové tabuli. Byla jsem o tři vteřiny pomalejší než normálně a skončila na

čtvrtém místě. Naštvaně jsem plácla do vody. Za poslední týdny to byl můj první nevyhraný závod.

Nad mým pruhem stál trenér, a tak jsem si stáhla čepici a brýle.

„Hadley, jak jsou na tom tvoje ramena?“

„V pohodě.“

Povytáhl obočí. „Zajdi si za DJem, ať ti na to dá led.“ Shýbl se ke mně a vytáhl mě z bazénu. Nic víc neříkal. Ani nemusel.

Jakmile jsem se ve sprše opláchla a natáhla si přes pořád mokré plavky triko a tepláky, zamířila jsem do pracovny trenérů.

DJ tam seděl na židli s nohama na stole a četl si knížku. Našlo se už pár holek, které předstíraly zranění, jen aby se k němu dostaly. Všechny potíže kontroloval se starostlivým výrazem v tmavých očích. A ano, vypadal skvěle. Neměla jsem zájem, ale taky jsem nebyla slepá. Se svýma hnědýma očima a tmavými, lehce vlnitými vlasy vypadal jako ten sladký nejlepší kamarád z filmů, který vždycky nakonec s tou holkou skončí.

Zaklepala jsem na sklo otevřených dveří a on vzhlédl.

„Máš práci?“ zeptala jsem se ho.

Zvedl knihu v ruce, ale název byl španělsky, takže jsem mu nerozuměla.

„Do školy?“

„Tak trochu,“ odpověděl. „A abych uklidnil mámu. Očividně je přesvědčená, že jazyk může vymřít během jediné generace.“ Odložil knížku a poposedl. „Čím ti můžu posloužit?“

„Ledem.“

DJ vyskočil na nohy. „Ramena?“

Chodila jsem sem jen kvůli jediné věci: ramenům. „Jo.“

„Pojď dál.“ Jemně mě navedl k židli, ze které se právě zvedl. „Jak šly závody? Vypadáš rozhozeně.“

„Jsem v pohodě,“ odpověděla jsem, protože jsem se nechtěla bavit o tom jediném závodě, který jsem dneska prohrála, a o tom, jak mě naštvalo to vyrušení. Očividně už za mě promlouval můj obličej. Změnila jsem téma. „Nečekala jsem, že tu dneska budeš.“

„Jsem tady, aby opravdový trenér mohl být u bazénu.“ Nabíral led do dvou velkých uzavíratelných sáčků. Z poslední dávky ale skončila uvnitř jenom půlka, zbytek se rozsypal po podlaze. DJ se nemotorně pokoušel ho uklidit. Sehnula jsem se, abych mu pomohla, ale on jenom mávl rukou a nechal led ležet rozsypaný na zemi. Pak se vrátil ke mně.

„Já vím, že ty bolesti nebereš moc vážně, Hadley, ale jestli se k těm ramenům nezačneš chovat líp, může to za chvíli být o dost horší. Musíš je víc šetřit.“

„Jsem na ně hodná.“

DJ nesouhlasně zamručel a položil mi jeden pytlík na pravé rameno. „Podrž si to.“

Poslechla jsem, on vzal plastovou fólii a začal mi rameno omotávat. Jak kroužil rukama kolem, oťřelo se mi o tvář jeho triko. Vonělo tak hezky, až jsem se trochu uvolnila. Přesunul se k druhému rameni a já jsem se podívala jinam, abych nepodlehla pokušení ho očichávat.

„Tak jo, hotovo.“

„Díky.“

„Možná bys nějakou dobu, než se zlepší ta bolest v kloubech, měla pracovat spíš na technice.“

Usmála jsem se. „Jasně, trenére.“

Amelia, moje nejlepší kamarádka, si u skříněk malovala řasy, když jsem přišla. Hodila řasenku zpátky do batohu, otočila se a dloubla mi do jednoho pytlíku s ledem. „Paráda. Jsi solidně vybavená na fotbal.“

„Ha ha.“

„Co DJ? Stejně pohádkový jako vždycky?“

„Jo. Pořád je to ten nejroztomilejší nerd, co znám.“

„Myslíš, že by si začal se studentkou ze střední?“ Amelia si často mezi kluky vybírala vysoké cíle, odhodlaná dostat někoho, kdo pro ni byl víceméně nedostupný. Líbilo se mi její sebevědomí, i když jí plány prakticky nikdy nevycházely.

Vždycky jsem její nerealistické naděje podporovala, protože si sama dobře uvědomovala, jak mimo jsou. „Odmaturoval teprve loni, ne?“ Nebyla jsem si úplně jistá, protože chodil na střední jinam.

„To jo, ale připadá mi, že roky na vysoké jsou jako psí roky, když je srovnáš se střední.“

Otevřela jsem skřínku a vytáhla si batoh a ručník. „Psí roky?“

„Jo, za každý rok, co strávíš na vysoké, jsi jakoby o sedm let starší než student na střední.“

„Ty jsi divná.“

„A jsem na to hrdá.“

Rozepnula jsem batoh a tupě se do něj zadívala. „Byla jsi tam ještě u mého posledního závodu, nebo jsi už byla tady?“ Amelia se účastnila závodu těsně před tím mým, a tak se často už převlékala, když jsem plavala já.

Nakrčila nos a zatvářila se provinile. „Promiň, chtěla jsi, abych tam zůstala? Neměla jsi tady dneska rodiče?“

„Ne, o to nejde. Byl tam Heath Hall. Skočil do bazénu.“

„Cože? A já to propásla?“

„Úplně mě to rozhodilo... a všechny ostatní závodnice asi taky.“

„To je na nic. A hele... viděla jsi ho zblízka? Kdo to je?“

„Co?“

„O tom se vede online diskuze. Každopádně to musí být někdo odsud, protože většina jeho veřejných vystoupení...“

„Veřejných výtržností,“ přerušila jsem ji.

„Se odehrála v okruhu asi tak sto mil.“

„Jak to víš?“

Otočila hlavu na jednu a na druhou stranu s očima upřenými do vysokého zrcadla na vnitřní straně dveří skříňky. „Někdo je zanesl do mapy.“

„Lidi nevědí, co s volným časem.“

Amelia zavřela skříňku a opřela se o ni zády. „Hele, říkala jsem ti, že můj brácha se loni potkal s opravdovým Heathem Hallem? Víš co, jako s tím hercem – Grantem Jamesem.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Jo, ale jenom tak milionkrát.“

„Protože to je super! A Grant James je sexy.“

Strčila jsem si ručník do batohu a zapnula zip. „To o něm říkal Cooper?“

„Jo, to teda říkal. Byl tenhle kluk sexy?“

„Cože? Ne, teda víš co, já nevím, měl na sobě masku.“

Amelia vykulila oči. „Jenom masku?“

„Jo, jenom masku.“ Strčila jsem ji do ramene. „Ne! Měl plavky a plavecké triko.“

„Takže... vypadal dobře?“

„Netuším. Nedávala jsem pozor. Skočil do mého bazénu!“

Amelia povytáhla obočí. „*Tvého* bazénu?“

„No, do mojí dráhy, prostě. Úplně to tam zabil svou negativní energií.“

Zasmála se a hodila si batoh přes rameno. „Ty a tvoje rituály.“

„Nemám rituály, mám svoje postupy.“ Postupy, díky kterým jsem závody vyhrávala a které mi dneska narušil tenhle samozvaný Heath Hall. Jestli někdy zjistím, kdo za tou maskou je, budu pro něj mít pár slov.

Kapitola 2

Ulice byla plná aut, když jsme po závodech parkovaly u domu naší kamarádky Sarah. „Myslela jsem, že to má být večírek jenom pro plavecký tým,“ řekla jsem a stáhla si z ramen sáčky s ledem, které nedokázaly bolest úplně překrýt.

„Tak jsem to pochopila já. Asi se to trochu nafouklo.“

Vysypala jsem zbytky ledu do kanálu a hodila prázdné pytlíky na podlahu u sedadla spolujezdce. Nechodila jsem na moc... dobře, na žádné... opravdové párty. Ani jsem se nepřevlékla. Pořád jsem na sobě měla plavky a tepláky. Amelia vedle mě vypadala nádherně, celá nalíčená. Stydlivě jsem se zatahala za vlhké vlasy a pokusila se je uhladit.

Obešly jsme dům a zamířily dozadu na zahradu, kde byla většina lidí. Sarah bydlela ve čtvrti postavené kolem umělého jezera. Pozornost všech okolo se upírala k ostrovu s lampami a piknikovými stoly uprostřed vody. Alespoň přímo tam několik lidí ukazovalo – na ostrov. Něco hulákali, ale nerozuměla jsem jim. Skandovali něčí jméno. Rozhlédla jsem se po ostrově, ale nic zvláštního jsem nezaznamenala.

„Co se děje?“ zeptala jsem se první holky, ke které jsme zezadu došly.

Zadávala se na mě s překvapením, že mě tu vidí, nebo možná že mám mokré vlasy – mohlo to být obojí. „Chtějí, aby tam doplaval,“ odpověděla.

„Proč?“ Tohle nebyla voda vhodná ke koupání. Jezero bylo plné ryb a kdo ví, co do něj naházely děti ze sousedství. Nebylo moc hluboké. Takové jezírko, po kterém se jezdí na šlapadlech a před kterým se fotí zásnubní portréty. Nebylo praktické. Jenom na ozdobu. A ten ostrov byl navíc dobrých šest bazénů daleko.

„Vsadili se s ním.“

„Ale s kým?“

„To nevím. Přišla jsem před chvilkou.“

„A co vyhraje, když tam doplave?“

Amelia do mě šťouchla loktem. „Ani na to nemysli.“

„Už na sobě mám plavky.“

„Hadley do toho chce jít!“ vykřikla ta holka, se kterou jsme předtím mluvily.

Protočila jsem oči. Nic takového jsem neřekla. Ale všichni kolem najednou skandovali *moje* jméno a mně srdce tlouklo přesně do rytmu.

„Ani jsi nezjistila, o co se hraje,“ připomněla mi Amelia. Určitě si všimla, jak se mi z té výzvy rozsvítily oči. A že to bude výzva. Už teď jsem měla zničená ramena.

Protlačila jsem se mezi lidmi až dopředu. Tam stál Jackson Holt a bosou nohou zkoušel vodu. „Chceš si se mnou zazávodit, Mooreová?“

Zamručela jsem a málem odešla. Jackson patřil k mým

nejneoblíbenějším lidem. Byl tak... dětinský. Jednou v jídelně předstíral zranění, jenom aby Mindy Halpburnová, která zrovna šla kolem, zastavila a pomohla mu. Když jí došlo, že to na ni hraje, dala mu facku a celá jídelna se rozchechtala. A to ani nebyla ta nejinfantilnější věc, jakou kdy udělal. A stejně ho všichni milovali, asi jako všichni milují videa se štěňátky a čokoládu – nikdy nemají dost.

Tyhle myšlenky mi zabránily v útěku. Možná bylo načase Jacksona trochu usadit. Ukázat mu, že nemusí být vždycky středem pozornosti a miláčkem publika. Nebyl sportovec. V plavání jsem ho mohla porazit lehce, i s bolavými rameny.

„Jsi si jistý, že ustojíš, když tě porazí holka?“ zeptala jsem se ho tiše.

Jackson si svlékl triko. Vypracovaný hrudník mě přiměl přehodnotit názor na jeho sportovní schopnosti. Skočil do vody v džínách. Když se vynořil, v očích se mu hravě zablesklo. Tahle záře z nich vycházela skoro pořád. „Voda je parádní.“

Zula jsem si boty a zadívala se na ostrov. Fakt mám tohle zapotřebí? Po kůži mi přeběhl výboj a potvrdil mi, že to doopravdy zapotřebí mám. Stáhla jsem si teplákovku a vešla do vody za Jacksonem. Narozdíl od vyhřívajícího školního bazénu bylo jezero studené a okamžitě mi sebralo dech. Voda byla cítit bahnem, rybinou a plísní. Málem jsem zase vycouvala.

„Nedokážeš se vzdát soutěžení, co?“

Někdo nad námi zahalekal: „Na start, připravit, teď.“

Vyrazila jsem, aniž bych tušila, jestli mě Jackson následuje. Vlastně mi to bylo jedno. Ramena mě trochu bole-

la, ale netlačila jsem na ně, a čím dál jsem plavala, tím víc se uvolňovala. Bylo zvláštní plavat v tichu. Normálně jsem kromě závodů vždycky měla puštěnou hudbu. Udávala mi rytmus temp a čistila hlavu od nevíтанých vzpomínek.

Asi v půlce dráhy jsem ucítila pohyb u jedné nohy a najednou mě něco strhlo dozadu. Na chvílku jsem se potopila a vynořila se s kašláním. Jackson vedle mě šlapal vodu. Uprostřed jezera byla skoro tma, ale viděla jsem, jak se mu v úsměvu lesknou zuby. Usmíval se až moc.

„Myslel jsem, že se budeš snažit, Mooreová. Že mi to uděláš těžší.“

„Cože?“

„Myslel jsem, že plaveš závodně.“

Znovu jsem zakašlala a přemýšlela jsem, jak ho nejlíp potopit.

„Uklidni se. Dělal jsem si legraci. Sotva jsem ti stačil. Nemohla bys mi dát chvíličku na vydechnutí?“

Až teď jsem si všimla, jak ztěžka funí. „Aha.“

„A fakt mám dost, myslel jsem si, že se tady utopím uprostřed ničeho a ty budeš dávno na tom ostrově a necháš mě tady bez pomoci.“

Usmíval se, takže nebylo poznat, jestli si pořád dělá legraci nebo ne.

„Tohle byla poslední šance tě chytit za nohu, než mi uplaveš.“ Podíval se dolů a hlava mu poskakovala, jak šlapal vodu.

Lidi na břehu za námi se zdáli nepatrní jako hmyz. Ostrov byl blíž. Jestli měl opravdu potíže, potřebovali jsme se dostat tam.

„Myslím, že to zvládnou,“ řekl. Nejspíš mu došlo, nad čím uvažuji. „Myslíš, že jsou tady ryby? Trochu se jich bojím. Aspoň že tu nejsou žraloci. Chodíš hodně plavat do moře?“

„Málokdy,“ odpověděla jsem. I když to mám k Pacifiku pět minut autem, vlny neodpovídají podmínkám mých závodů, a tak do moře trénovat moc nechodím.

„Kdyby...“ Vykulil oči a znovu se zadíval do vody.

„Co je?“

„Cítila jsi to?“

„Ne.“

„Asi to nebylo ni...“ Zničehonic se potopil a zmizel pod hladinou.

Zalapala jsem po dechu, natáhla ruce a šátrala po něm. Ponořila jsem se, ale potmě jsem v bahnitě vodě vůbec nic neviděla. Vyplavala jsem a v panice se otočila dokola. Na břehu mě přes hlasitou hudbu nemohli slyšet, jak na ně křičím. Vzdala jsem to a dál hledala kolem sebe.

O celou minutu později se Jackson vynořil o nějakých patnáct metrů blíž k ostrovu. „Myslím, že tě porazím.“ Po těch slovech se dal do plavání.

Moje srdce přestalo bušit strachy a rozbušilo se vzteky. Nemohla jsem uvěřit, že jsem se nechala nachytat po tom, jak jsem si zrovna připomněla, co provedl Mindy v jídelně. „Ty jsi totální pitomec,“ zaječela jsem na něj. Tvářil se ale, že mě neslyší, a pokračoval k ostrovu. Napadlo mě obrátit se zpátky ke břehu, jenomže pak bych ho nemohla beze svědků ztlouct.

Kopla jsem do vody a vyrazila.

Když jsem lezla z vody, Jackson už byl venku a sedal si na jednu z laviček. Z džínů mu na zem stékaly loužičky. Vyskočila jsem na břeh a několikrát ho praštila pěstí do ramene.

„Byl to jediný způsob, jak jsem mohl vyhrát,“ zachechtal se a chytil mě za ruce.

„Ty jsi fakt pitomec. Myslela jsem si, že ses utopil.“ Uvolnila jsem svaly a on mi ruce pustil.

„Je fajn vědět, že ti to není jedno.“

Praštila jsem ho ještě jednou, aby bylo jasno, a plácla sebou na lavičku vedle něj.

Přeměřil si mě od hlavy k patě. „Nosíš plavky úplně pořád, kdyby tě náhodou někdo vyzval na závody?“

„Dneska jsme měli akci.“ Zadívala jsem se na svoje bosé nohy a připadala si trochu hloupě. Proč jsem do toho vůbec šla? „Co za tuhle blbost vůbec vyhrajeme?“

„Vyhrajeme? O čem to mluvíš?“

Povzddechla jsem si. Teď, když byl všechen ten adrenalin pryč, vrátila se mi bolest v ramenou. Zahleděla jsem se do dálky ke břehu.

„Myslíš, že nás někdo přijede zachránit na šlapadle, když budeme ječet dost nahlas?“ zeptal se.

„Myslím, že mají jinou zábavu.“ Všichni tam poskakovali a tancovali. Zakručelo mi v břiše, žaludek mi připomněl, že jsem se po závodech nenajedla.

Jackson to musel slyšet, protože nadhodil: „Zapálíme si oheň? Můžu chytit nějakou rybu.“

„Doplaveme zpátky. Dej mi ještě minutku.“

„Většinu lidí připadám vtipný,“ utrousil jakoby pro sebe.

Vstala jsem, protřepala si nohy a párkrát protočila ruce.
„Slyšel jsi někdy o tom klukovi, co křičel ‚vlk?‘“

„Myslíš, že jsou na tomhle ostrůvku vlci?“

„Jednou jsi mě dostal. Příště už mě nenachytáš. Doufám, že zvládneš doplavat zpátky.“ A skočila jsem do vody, zatímco on zůstal sám v mokrých džínách na lavičce.

„Ten kluk s vlkem dostal šanci třikrát,“ křikl za mnou.

Když jsem se dostala zpátky na trávník na břehu, stála tam Amelia s pytlíkem brambůrků. „Říkala jsem si, kdy se vrátíš. Stálo to za to?“

„Ne.“ Vyždímala jsem si vlasy.

„Takže žádné líbánky s Jacksonem Holtem?“

„Cože? Fuj.“

„Myslíš? Tobě se nelíbí? Mně se líbí.“ Zakousla se do brambůrku.

„Tobě se líbí úplně každý.“

Začala s plnou pusou protestovat, ale pak řekla: „Dobře, ale on je fakt pěkný.“

„Možná je pěkný, ale ta jeho otravnost to zakryje.“ Vyškubla jsem jí brambůrek z ruky a zakousla se do něj.

„Otravnost? Hmm. Mně připadá vtipný.“

„Vidíš. On si taky připadá vtipný.“

Amelia se zasmála. „Bavila jsem se s Katie, zatímco jste byli s Jacksonem na líbáncích.“

„Ty a Jackson byste se měli dát dohromady. Oba si o sobě myslíte, že jste vtipnější, než jste.“

Zavěsila se do mě a odvedla mě od břehu, aniž by na moji poznámku jakkoli reagovala. „A ona mi říkala, že

ten Heath Hall není jenom *někde* odsud. Ve skutečnosti je z naší školy.“

Trvalo mi pár vteřin, než jsem pochytila, o čem mluví.

„Ten kluk v masce,“ dodala.

„*Falešný* Heath Hall,“ opravila jsem ji. „Takže kdo to je?“

Pokrčila rameny. „To je právě ta záhada.“

„Záhada?“ Zastavila jsem se u teď prázdného místa na zemi, které předtím zaujímal moje oblečení. „Kde mám věci?“

Amelia mě zavedla k židli, kde bylo úhledně poskládané. Natáhla jsem si triko a tepláky.

„Jo, je ho plný internet, ale nikdo neví, kdo to ve skutečnosti je. Anebo to aspoň nikdo nechce prozradit.“

„Jestli nikdo neví, kdo to je, tak jak může Katie vědět, že chodí k nám do školy?“

„Asi z drbů.“

„Potřebuju jídlo,“ prohlásila jsem a kývla hlavou k jejím brambůrkům. „Kde jsi sebrala tohle?“

Ukázala prstem a obě jsme zamířily ke stolům s krabicemi pizzy a různého jídla na terase. „Takže jsi zvědavá?“ zeptala se mě.

„Kvůli tomu člověku jsem prohrála první závod za několik týdnů. Takže jo, jsem hodně zvědavá.“

Kapitola 3

Vzbudilo mě nepřestávající klepání na dveře. Zasténala jsem. „No?“

Dveře se otevřely a dovnitř strčila hlavu máma. „Ještě spíš?“

Nebyla jsem si jistá, jestli čeká na odpověď, nebo to jenom tak konstatovala, a tak jsem si promnula oči a posadila se. Moje ramena protestovala.

„Hadley. Máš půl hodiny.“

Můj rozespalý mozek se pokoušel vzpomenout na co.

Ta námaha mi musela být vidět ve tváři, protože máma dodala: „Je pátého. Dubna.“

„Aha!“ Erikův den. Do háje. Vyskočila jsem z postele a zakopla o peřinu, která se pokoušela jít se mnou. Den předtím jsem viděla, jak táta nabíjí baterku. Nemohla jsem uvěřit, že mi to nedošlo. „Hned jsem hotová.“

Vrhla na mě pohled, který prozrazoval, jak je ublížená. Zapomněla jsem a ji to ranilo. Jsem hrozná dcera. „Omlouvám se.“ Políbila jsem ji na tvář a rozběhla se do koupelny. Kvůli tomuhle zaspání budu muset vynechat sprchu. Moje

ramena to nepotěšilo. Potřebovala pořádně prohrát. Doufala jsem, že ty splepené vlasy z jezera mámu nijak zvlášť po-
buřovat nebudou. Vyčistila jsem si zuby, hodila na sebe ně-
jaké oblečení a doběhla do obchodu na rohu vedle našeho
domu. Rozhlížela jsem se po regálech, až jsem našla Eriko-
vy oblíbené bonbony – Hot Tamales. Zaplatila jsem a vrá-
tila se k domu právě ve chvíli, kdy táta scházel z verandy.

Usmál se na mě. „Jsi připravená?“

Přemýšlela jsem, jestli mu máma řekla, že jsem zapomě-
la. Sevřela jsem v ruce papírový pytlík s nákupem. „Jasně.“

„Tak jdeme na to.“

„Kde je máma?“

„Už jde.“ Táta mě odvedl těch padesát kroků k pick-upu,
který stál na vyvýšeném pódiu pod velkým eukalyptem
před domem. Stál tam po celých šestnáct let mého života –
jako pomník mému bratrovi, který zemřel, ještě než jsem
se narodila. Naše předzahrádka byla veliká, ale to auto mi
dnes připadalo jako v nadživotní velikosti.

Táta poplácal kapotu. Viděla jsem, jak má oči plné emo-
cí. Sama jsem nic necítila. Vlastně ano, cítila jsem se mizer-
ně, protože bylo těžké dívat se na smutek rodičů. Co se bra-
tra týče, byla to tragédie, že umřel tak mladý. Jenomže já ho
neznala. *Věděla* jsem o něm. Všechno to, co mi máma za
ty roky řekla. Co rodiče vyprávěli každý rok v tenhle den.
Ale stejně jsem ho neznala. Mé suché oči jako by se mi vy-
smívaly. Proč se mi letos nedaří ze sebe kvůli rodičům vy-
ždímat pár slz? Když jsem byla mladší, tekly samovolně.
Věděla jsem, že mi na tom nezáleží o nic míň, tak co se
změnilo?

Zírala jsem do kabiny pick-upu – na klíčky, které se hou-
paly v zapalování. Táta už tu musel být předem, aby všech-
no připravil.

„Chceš ho letos nastartovat ty?“ zeptal se mě táta, nej-
spíš proto, kam mířil můj pohled.

Sevřelo se mi srdce. „Cože? Ne. To přece děláš ty.“

„Letos už ale máš řidičák. Možná bys to odteď mohla
dělat ty.“ Objal mě kolem krku. „Vlastně bychom ho letos
už mohli prodat a pořídit ti vlastní auto.“

Bušení mého srdce ještě zrychlilo. Moje vlastní auto.
„Fakt?“

„Myslím, že je to dobrý nápad.“

Kousla jsem se do rtu, abych potlačila úsměv, ale pak
tlukot mého srdce zase zpomalil, když jsem viděla, jak si
očima přeměřil celé auto, každou dokonale opravenou
součástku. Byl to světle zelený chevrolet z roku 1955 a byl
opravdu krásný. Nejspíš proto našim sousedům nevadilo,
že nám tak dlouho stojí na trávníku – byl v podstatě umě-
leckým dílem. Rodiče by ten pick-up neprodali, i když jsme
ho startovali jenom jedinkrát za rok. A já bych to po nich
ani nechtěla.

„Co si myslíš, že je dobrý nápad?“ zeptala se máma, kte-
rá právě dorazila s krabicí v rukou.

„Zrovna jsem říkal Hadley, že jí musíme pořídit vlastní
auto. Možná by šlo prodat pick-up.“

„Chceš prodat svoje auto? Ale čím bys potom jezdil?“

„Ne. Ne ten můj,“ řekl táta tiše.

Mámě to trochu trvalo, ale když jí konečně došlo, kam
míří, vyvalila oči. „Erikův?“

„Nebudeme ho prodávat,“ vyhrkla jsem. „Byla to jenom taková úvaha. Nikdy ho neprodáme. Já nic nepotřebuju.“

Mámina tvář se uvolnila, ale táta si ztěžka povzdechl.

Dloubla jsem ho loktem a přiměla se usmát. „Tak pojd'. Zjisti, jestli nastartuje.“

Táta se na mě smutně, polovičatě usmál, pak vylezl na podstavec a nasedl do auta. Podíval se na hodinky. Aniž bych se dívala, věděla jsem, že je teď přesně 8:23. V tolik hodin se můj brácha naposledy nadechl. Táta zkřížil prsty a otočil klíčem. Motor se rozburácel, stejně jako každý rok.

Máma otevírala kartonovou krabici, zatímco táta slézal z pódia. Rachot motoru dělal zvukovou kulisu našemu komornímu vzpomínkovému aktu. „Před osmnácti lety prohrál Eric svůj boj s leukémií. Dnes jsem přinesla několik věcí, které nám ho připomenou.“ Sáhla do krabice a vytáhla film. „Tenhle měl moc rád.“

Přimhouřila jsem oči, abych přečetla název. *Hon na ponorku*. Nikdy jsem ho neviděla.

„Miloval špionážní filmy,“ řekla máma.

Překvapovalo mě, že rok co rok dokázala přijít s něčím novým o něm. Připadalo mi, že se vůbec nikdy neopakuje. Nikdy nenosí znovu ty samé věci. Začala se mi potit ruka, ve které jsem svírala pytlík z obchodu. Ty bonbony teď působily tak hloupě. Máma je přinesla zrovna před rokem.

Další věc, kterou vytáhla z krabice, byla vodní pistolka. „Byl vtipálek. Často se schovával za rohem a bafl na mě, když jsem šla kolem.“ Lehce se uchechtla. Byla to zvláštní představa – jak mámu pocáká vodní pistolka. Vůbec jsem si neuměla představit její reakci. Brácha ale měl rodiče

mnohem mladší než já. Teď jim bylo k šedesáti, měli prošedivělé vlasy a vrásky na tvářích. Přemýšlela jsem, jestli tehdy bývali bezstarostnější. Tak jako tak by mě nenapadlo zaútočit vodní pistolkou na mámu v jakémkoli věku. Já očividně žádný vtipálek nejsem.

„A nakonec tady mám fotku, na které je Eric s Julií na školním plese. Pamatuješ si to, Danieli?“ Ukázala ji nejdřív tátovi a on se usmál.

„Vtipné na tom bylo, že ještě půl hodiny před touhle chvílí byl od hlavy k patě od oleje, jak celý den pracoval na autě. Umyl se poctivě.“ Táta mi fotku podal.

Viděla jsem v bráchovi trochu ze sebe. Měli jsme stejně kaštanové vlasy a stejně pihovatou kůži. Ale oči měl zelené po mámě, zatímco já hnědé po tátovi. Zírala jsem na tu fotku. Chtěla jsem toho cizího člověka znát. Chtěla jsem vědět, jaké by bylo mít staršího brácha. Ale zase jsem nic necítila.

Máma vrátila fotku do krabice a přiklopila ji víkem. Pak došla k pick-upu. Vytáhla krabici z loňska, strčila si ji pod paži a s úctou na místo spolujezdce položila tu novou, která tam zůstane další rok. Přemýšlela jsem, co by asi máma dala do takovéhle krabice pro mě. Jaké věci by z mého života vybrala. Nebyla jsem si jistá, jestli mě zná tak dobře, jako znala mého bratra.

Na konci našeho obřadu odstoupila od auta a položila ruku na kapotu. „Budeme na tebe vždycky vzpomínat a vždycky nám budeš chybět.“

Táta kývl hlavou k pytlíku, který jsem tiskla v ruce. „Chtěla jsi něco dodat, Hadley?“

„Hmm. Ne, nic.“ Rychle jsem sáhla na kapotu a udělala krok vzad.

Táta taky poklepal na kapotu. „Chybíš nám, hochu.“ Pak rychle vylezl dovnitř a vypnul motor.

Máma mě se slzami v očích objala. Pak se odtáhla a zamířila do domu. Nejspíš uvařit každoroční Erikovo oblíbené jídlo.

Vrátila jsem se k sobě do pokoje, pustila si hudbu, vytáhla z pytlíku krabičku bonbonů a zadívala se na logo v podobě letícího plamene se slunečními brýlemi. Nikdy jsem je vlastně neochutnala, i když je máma za ty roky občas koupila. Jako malá jsem za svoji oblíbenou sladkost prohlásila Twix a trvala jsem na tom, aby mi ji pořídila, vždycky když kupuje Hot Tamales. A možná už to bylo jen ze zvyku, ale pořád jsem je neochutnala.

Otevřela jsem krabičku, vysypala si jich pár do dlaně a strčila do pusy. O deset vteřin později jsem v koupelně hltala vodu. Otřela jsem si rozpálené rty ručníkem a hodila zbytek bonbonů i s krabičkou do koše. Hlasitě bouchla o dno. Fuj.

Otřela jsem si oči – pálivé bonbony ze mě dostaly první dnešní slzy a prokázaly, že s mými slznými kanálky je všechno v naprostém pořádku. Takže to bylo jen moje srdce, co nefungovalo, jak mělo. Neměla jsem snad u toho auta něco cítit, aspoň něco? Povzdechla jsem si.

Dopřála jsem si dlouhou a obzvlášť horkou sprchu a oblékla se do kraťasů a trička. Tupá bolest v ramenou mi připomínala můj poslední závod. Na stole jsem měla otevřený laptop a chvíli jsem na něj jen tak zírala, než jsem ho za-